

Arrest

**nr. 60 501 van 28 april 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2011.

Gelet op het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 april 2011 waarbij de behandeling van de zaak tegensprekelijk wordt uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX loco advocaat M. DEPOVERE, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 23 februari 2010 en heeft zich op 24 februari 2010 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 maart 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 mei 2010 en 9 juni 2010.

1.3. Op 12 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 13 januari 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde het volgende:

U bent een ongehuwde islamitische Koerd met de Syrische nationaliteit, geboren op 1 maart 1968 in het dorp Gire Berie (Tall Bari), nabij Terbaspiye (Qahtaniye) in de provincie Hasake. U beëindigde met vrucht het secundair onderwijs en volbracht daarna uw legerdienst tot 16 juni 1992. Na de legerdienst verhuisde u met de familie naar Qamishlo (al-Qamishle), maar u verbleef een groot deel van het jaar in uw geboortedorp dat de uitvalsbasis was voor uw bedrijf. U bezat een aantal grote landbouwmachines die u, bemand door een ploeg arbeiders, inzette voor het bewerken van de gronden van uw klanten.

In december 2003 werd u lid van de khaliye, dat is de lokale cel, van de Partiya Yekitiya Kurde Suriya (PYKS) in uw dorp. Sindsdien doet u jaarlijks een genereuze schenking aan de partij maar ook voordien doneerde u al aan Koerdische partijen.

Op 11 maart 2004 braken er in Qamishlo onlusten uit tijdens een voetbalwedstrijd, er vielen doden onder de Koerdische supporters. Op 12 maart 2004 nam u daarom deel aan een grote betoging die ontaardde in geweld. Omdat er vele gewonden waren gevallen op die dag, reed u 's avonds naar het dorp van Hassan Saleh, de leider van de PYKS. U gaf 225.000 Syrische ponden (SYR£, ca. 4500 US\$) aan uw vriend die uitstapte om het aan Hassan Saleh te overhandigen met de bedoeling er de families van de gewonden mee te helpen. Op 15 maart 2004 werd u op straat gearresteerd, twaalf dagen vastgehouden bij de politiek veiligheidsdienst in Qamishlo en dan overgebracht naar Damascus, waar u gedurende twee maanden en acht dagen werd opgesloten, gemarteld en ondervraagd over uw partijactiviteiten en uw donaties aan de partij. U werd vrijgelaten maar moest beloven niet meer deel te nemen aan betogingen van politieke partijen, specifiek van de PYKS, en de politieke partijen, specifiek de PYKS, ook niet meer financieel te steunen.

Op 4 en 5 december 2009 was er een groot congres van de PYKS in Qamishlo. U moest op voorhand met uw voertuig materiaal naar de zaal brengen en stond op het congres 'stand by' voor de bevoorrading. Op de dag van congres gaf u in Qamishlo een bedrag van 100.000 SYR£ aan de financiële partijverantwoordelijke van Terbaspiye (u had hem al 17.000 gegeven, zodat u alles bij elkaar 117.000 SYR£ of ca. 2300 US\$ had gegeven). Op 26 december 2009 werden vier partijleiders van de PYKS gearresteerd. Op 30 december 2009, 's nachts, kwam de politieke veiligheidsdienst naar uw huis in Qamishlo. U was niet thuis maar uw broer werd geslagen toen hij niet kon zeggen waar u was. 's Ochtends telefoneerde uw broer u om u in te lichten over de gebeurtenissen. U besepte onmiddellijk dat dit te maken had met uw schenking en dook onder in een dorpje nabij de Turkse grens.

Vijf dagen later verliet u Syrië illegaal. U ging naar Istanbul waar u een tijd verbleef en waar uw paspoort en identiteitskaart werden gestolen. Op 17 februari 2010 vertrok u, verstopt in een vrachtwagen, naar België. Op 23 februari 2010 kwam u in België aan en de volgende dag, op 24 februari 2010, vroeg u bij de verantwoordelijke autoriteiten om internationale bescherming.

U vreest dat u bij terugkeer naar Syrië zal worden gearresteerd door de politieke veiligheidsdienst en dat dit het einde zal betekenen.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kleurenkopie van twee pagina's uit uw militaire boekje, een kleurenkopie van uw attest van het einde van de legerdienst, een kleurenkopie van een attest van identiteit, een verklaring van de partij waarin wordt gesteld dat u een "supporter lid" bent en een Belgisch medisch attest waarin wordt bevestigd dat u waarschijnlijk in het verleden uw neus heeft gebroken.

B. Motivering

Na uw beide gehoren op het Commissariaat-generaal (gehoor I, dd. 5 mei 2010 en gehoor II, dd. 9 juni 2010) dient te worden vastgesteld dat, niettegenstaande de door u ingeroepen vrees, de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus u kunnen worden toegekend. De reden daarvoor is dat u niet aannemelijk maakt dat de door u aangehaalde feiten die de grondslag vormen van uw vervolgingsvrees werkelijk hebben plaatsgevonden noch dat uw vrees voor vervolging gegronnd is.

Er zijn verder ernstige twijfels over de aannemelijkheid van uw lidmaatschap in Syrië van de PYKS, die de kern van uw asielaanvraag raken, omdat uw algemene kennis over de partij merkwaardige lacunes vertoont. Allereerst bent u niet in staat de correcte naam van de partij met zekerheid te noemen. Volgens de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier is toegevoegd is de partijnaam in Syrië reeds van voor uw toetreding in 2003 in het Koerdisch Partiya Yekiti ya Kurd li Suriye (Arabisch: Hizb Yekiti al-Kurdi fi Suriya of Hizb al-Wahdat al-Kurdi fi Suriya) en is deze tot op heden niet gewijzigd, ook niet na een poging daartoe op het zesde partijcongres. Gevraagd wat de volledige naam van uw partij is stelt u in het eerste gehoor (gehoor I, p. 11): Partiya Yekitiya Kurdistana Suriya. Dit komt niet overeen met de informatie van het CGVS. Later in hetzelfde gehoor stelde u dat deze naam op 5 december 2009, tijdens het zesde congres, werd gewijzigd naar Partiya Yekitiya al-Kurdistani (gehoor I, p. 13). Dit klopt evenmin, gezien de naamswijziging in Syrië werd verworpen en de naam "Koerdistaanse Yekiti" enkel wordt gebruikt door een splintergroep in exil. Het komt weinig plausibel over dat u, als partijlid sinds 2003, niet eens de correcte naam van uw partij zou kennen. Een maand later, op uw tweede gehoor, verandert u plots uw verklaringen en stelt u dat de naam van uw partij "Partiya Yekitiya Kurde Suriya" is, in het Arabisch "Hizb Yekiti al Kurdi fi Surya" (gehoor II, p. 2-3). Deze laattijdige rechtzetting kan echter niet volstaan om de eerder gedane vaststelling te wijzigen gezien alle spontaniteit ontbreekt. Daarenboven was u zeer expliciet in de verklaringen die u aflegde in kader van uw eerste gehoor op het CGVS en kunnen er daarover geen misverstanden zijn ontstaan.

Verder is de informatie die u geeft over de partijsecretarissen strijdig met de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw dossier werd toegevoegd. Zo stelt u eerst dat op het moment van uw toetreding tot de partij Hassan Saleh de partijsecretaris was, daarna zegt u dat het Fuad Aliku was (gehoor II, p. 24). Er mag nochtans worden verwacht dat u zou weten dat het Abd al-Baqi Yusuf was. Dan zegt u dat Hassan Saleh tot partijsecretaris werd verkozen tijdens het vorige partijcongres. Tijdens het vorige partijcongres was het nochtans Fuad Aliku die tot partijsecretaris werd verkozen. Tot slot stelt u dat Ismail Hamé op 8 december 2009 tot partijsecretaris werd verkozen terwijl deze slechts later partijsecretaris werd (gehoor I, p. 14). Het komt weinig overtuigend over dat u als partijlid zo weinig weet over de (weinig) partijsecretarissen en dan vooral over de persoon die partijsecretaris was ten tijde van het laatste partijcongres, waar u beweert bij betrokken te zijn geweest, en over de nieuwe partijsecretaris.

Nog abstractie gemaakt van de bovenstaande vaststellingen komen ook uw partijactiviteiten onsamenhangend over. Wat betreft uw activiteiten voor de partij zouden die zich hebben beperkt tot een sporadische deelname aan een vergadering, omdat u weinig tijd had, (gehoor I, p. 11, 19) en zou u met uitzondering van de demonstratie van 12 maart 2004, nooit aan enige publieke demonstratie hebben deelgenomen. U stelde dat u de partij hielp door geld te betalen en haar gedachtegoed te verspreiden, u was dus 'de stille sponsor' op de achtergrond. Gevraagd of u nog dingen deed voor de partij beweerde u dat u na de demonstratie van 12 maart 2004 werd gearresteerd en dat uw neus in detentie werd gebroken. U beweerde ook dat uw arrestatie van 15 maart 2004 alles te maken had met uw donaties aan de partij en dat de spionnen van de veiligheidsdiensten hun manieren hebben om die dingen te weten te komen (gehoor II, p. 17) zodat u indiceert dat u zich bewust was van het feit dat uw donaties aan de oren van de veiligheidsdiensten zouden kunnen komen. Indien uw detentie dus de reden was van uw afwezigheid van de publieke acties van de partij komt het nochtans weinig aannemelijk over dat u dan wel gedurende de voorbije jaren zou zijn doorgedaan met het geven van donaties en het deelnemen aan vergaderingen. In dat kader komt het evenmin aannemelijk over dat u zich plots zou engageren in de logistieke operaties rond het zesde partijcongres en daaraan gekoppeld ook nog een enorme gift aan de partij zou doen (waarvan u beweert dat deze u opnieuw onder de aandacht van de veiligheidsdiensten bracht). Gedurende uw hele lidmaatschapsperiode (sinds 2003) zou u slechts hebben deelgenomen aan twee gebeurtenissen met een publiek of opvallend profiel en beide keren kwam u in het vizier van de veiligheidsdiensten. In de tussenliggende periode nam u niet enkel aan geen enkele actie met enig profiel deel, u weet er ook nauwelijks iets over te vertellen, zo weet u niet eens wanneer het voorgaande partijcongres plaats heeft gevonden (gehoor II, p. 24). Nochtans mag worden verwacht dat ook in de tussenliggende jaren uw partijgenoten u zouden hebben betrokken bij gebeurtenissen of er u minstens zouden hebben over geïnformeerd.

Gezien de hierboven geformuleerde twijfels die gebaseerd zijn op een gebrekkige partijkennis en weinig samenhangende verklaringen over de algemene aard van uw activisme kan het belang van overtuigende verklaringen betreffende de twee gebeurtenissen die de achtergrond vormen van uw beweerde in het verleden ondergane vervolgingen niet worden overschat.

Betreffende uw deelname aan een demonstratie in Qamishle op 12 maart 2004, na dewelke u zou zijn gearresteerd door de politieke veiligheid, wordt echter vastgesteld dat er een incoherentie is tussen uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd. Zo stelt u dat deze betoging plaats vond op 12 maart 2004 en een reactie was op een gewelddadig incident tijdens een voetbalwedstrijd op 11 maart 2004 (gehoor II, p. 12). In realiteit was deze voetbalwedstrijd op 12 maart 2004 en vond de bewuste betoging plaats op 13 maart 2004. Het gaat hier om een gebeurtenis van zes jaar geleden maar toch is deze fout moeilijk te vergoelijken. Het gaat hier immers om een gebeurtenis waaraan de herinnering jaarlijks wordt leven gehouden door de Syrische koerden overal ter wereld. Als beweerd lid van de verboden partij PYKS mag er worden van uitgegaan dat u zich van de historiek van de gebeurtenissen rond 12 maart bewust zou zijn. In dat kader is het ook weinig overtuigend dat u niet eens weet op welk kerkhof de zogenaamde martelaren van 12 maart zouden begraven zijn (gehoor II, p. 15). Het is duidelijk dat de verklaringen betreffende de deelname aan de demonstratie van 12 maart de twijfels over het partijactivisme niet wegnemen.

Betreffende uw aanwezigheid bij het zesde partijcongres, na hetwelk u opnieuw zou zijn gezocht door de politieke veiligheidsdienst, zijn er opnieuw incoherenties tussen uw verklaringen en de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratief dossier is toegevoegd. Zo beweerde u dat het congres plaats had op 4 en 5 december 2009 (gehoor I, p. 12-13, gehoor II, p. 19), terwijl het congres na de eerste dag voortijdig werd afgebroken. U beweerde verder dat op dit partijcongres werd overgegaan tot een naamswijziging ten gevolge van het nieuwe standpunt over zelfbestuur voor Koerdistan, dat eveneens werd ingenomen op dit congres. U beweerde dat de nieuwe naam op 5 december werd bekendgemaakt (gehoor I, p. 13). Ook deze bewering strookt niet met de realiteit gezien het congres voortijdig werd afgesloten en slechts op 8 december een nieuwe bijeenkomst plaats had waarin werd besloten om weliswaar de eis tot autonomie op te nemen in het partijprogramma maar af te zien van een naamswijziging. U beweerde ook nog dat Ismail Hamé op 8 december door het nieuwe politiek comité dat op de conferentie was verkozen tot nieuwe partijsecretaris werd verkozen, terwijl tijdens de vergadering van 8 december slechts werd overeengekomen op een later tijdstip een nieuw centraal comité te kiezen (waarvan het politieke comité deel uitmaakt). Er was dan op 8 december ook nog geen verkiezing van Ismail Hamé tot partijsecretaris noch werd er tijdens het congres een nieuw politiek comité verkozen (gehoor I, p. 14). Zelfs als wordt aangenomen dat u, zoals u beweert, slechts in een ondergeschikte functie in de marge van het congres aanwezig was (gehoor I, p. 14, gehoor II, p. 3-4, 20-22) mag worden aangenomen dat u over de bovenstaande feiten correcte verklaringen zou kunnen afleggen. Er zijn dan ook ernstige twijfels over de geloofwaardigheid van uw betrokkenheid bij dit congres.

Gezien de geloofwaardigheid van zowel het door u beweerde algemene lidmaatschap van - en activisme voor - de partij als de individuele gebeurtenissen die de achtergrond vormen van de ondergane vervolgingsfeiten wordt aangetast door onjuiste en weinig aannemelijke verklaringen, kan het voordeel van de twijfel aan deze feiten niet worden toegekend. Hieruit volgt dat ook voor wat betreft uw, evenmin door stukken gestaafde, beweringen dat u grote donaties deed aan de partij, dat deze donaties ter ore kwamen van de veiligheidsdiensten, en dat u door de veiligheidsdiensten in dat verband bent vervolgd, het voordeel van de twijfel niet kan worden toegekend. Enerzijds ontbreekt immers de context in dewelke u deze donaties zou hebben gedaan en anderzijds kan het voordeel van de twijfel enkel worden toegekend aan niet door stukken gestaafde beweringen indien de algemene geloofwaardigheid niet is aangetast.

Wat betreft uw engagement voor de partij in België kan er in het licht van de bovenstaande vaststellingen ernstig worden getwijfeld aan de ernst daarvan. Het door u neergelegde partijattest is, zoals reeds eerder aangehaald, zeer vaag over uw engagement in de partij in België en kan worden geïnterpreteerd als simpel dienstbetoon van de partij aan Koerdische landgenoten. U zou verder één keer hebben deelgenomen aan een demonstratie bij de gebouwen van de Europese unie (gehoor II, p. 7). Deze elementen volstaan niet om het CGVS te overtuigen van een nieuw ontstaan waar politiek engagement dat, bij terugkeer naar Syrië, zou lijden tot een situatie die een gegronde vrees voor vervolging rechtvaardigt. Uw verklaringen betreffende de deelname aan een betoging nabij de gebouwen van de Europese Unie in Brussel, die evenwel niet worden gestaafd door stukken, geven geen aanleiding om te geloven dat u hierdoor onder de negatieve aandacht van de Syrische autoriteiten bent gekomen. Hierdoor wordt dus evenmin een voldoende basis gevormd voor een gegronde vrees voor toekomstige vervolging.

Er kan dan ook slechts worden besloten dat u er niet in bent geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich voor uw verzoek tot toekenning van de subsidiaire bescherming beroept op dezelfde feiten als voor uw aanvraag tot erkenning als vluchteling, dient te worden vastgesteld dat u evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Bij beschikking van 17 maart 2011 werden de partijen opgeroepen om op 8 april 2011 te verschijnen. Ter openbare terechtzitting van 8 april 2011 stelt de vertegenwoordiger van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat op 20 april 2011 een schriftelijk verslag zal worden neergelegd betreffende de actuele situatie in Syrië. De behandeling van de zaak werd tegensprekelijk uitgesteld naar de terechtzitting van 22 april 2011.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), voert verzoeker aan dat, in tegenstelling tot wat het Commissariaat-generaal beweert, dient vastgesteld te worden dat in zijn hoofde wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenconventie, het in casu niet alleen gaat om de vrees voor vervolging maar ook om de ondergane vervolgingen, en in geval van terugkeer naar Syrië, a fortiori in de huidige omstandigheden, het risico voor hem om opnieuw slachtoffer te worden zeer groot is. Hij wijst erop dat aan zijn identiteit niet wordt getwijfeld, en het om verzoekers persoonlijke vrees te begrijpen aangewezen is om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Syrië. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd voor het Commissariaat-generaal en tracht de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten, met name wat betreft de naam van de partij, de partijsecretaris, de betoging in Qamishli en het zesde partijcongres. Verzoeker vervolgt dat de bewijslast bij asielaanvragen moet beoordeeld worden met een welbepaalde soepelheid, de commissaris-generaal bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoeker geen rekening heeft gehouden met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen, het merkwaardig is dat er bijna geen vragen werden gesteld over de aanhouding, de detentie en mishandeling van verzoeker door de Veiligheidsdienst en hij besluit dat uit wat voorafgaat kan besloten worden dat de door verzoeker ingeroepen angsten voor zijn vrijheid, zijn veiligheid en psychische integriteit heel ernstig zijn.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker, onder verwijzing naar een fragment uit het ‘Algemeen ambtsbericht Syrië’ van september 2009 en de feiten zoals uiteengezet in het eerste middel, dat hij het slachtoffer is geweest van een vernederende behandeling in zijn land.

Aan het verzoekschrift worden, naast de bestreden beslissing, enkele pagina's uit het ‘Algemeen ambtsbericht Syrië’ van september 2009 (p. 12-13, 50-68) gevoegd. Op 6 april 2011 stuurt verzoeker per aangetekend schrijven een aantal foto's ter staving van zijn deelname aan een manifestatie in Brussel op 25/03/2011.

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen.

2.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er ernstige twijfels zijn over de aannemelijkheid van zijn lidmaatschap in Syrië van de ‘Partiya Yekitiya Kurde Suriya’ (PYKS) gelet op de merkwaardige lacunes in zijn partijkennis en het feit dat zijn partijactiviteiten onsamenhangend overkomen, (ii) zijn verklaringen over zijn deelname aan een demonstratie in Qamishli op 12 maart 2004 en zijn aanwezigheid bij het zesde partijcongres aangetast worden door

incoherenties, en (iii) op basis van zijn engagement voor de partij in België niet besloten kan worden tot een geponde vrees voor toekomstige vervolging.

2.5. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.6. De Raad stelt vast dat verzoekers vervolgingsvrees gebaseerd is op het lidmaatschap bij en zijn activiteiten voor de PYKS in Syrië - te weten het doneren van grote geldbedragen, het verspreiden van hun gedachtegoed, zijn deelname aan de betoging van 13 maart 2004, en de aanwezigheid op en medewerking aan het zesde partijcongres in december 2009 -, doch dat hij dit politiek engagement voor de partij niet aannemelijk maakt aan de hand coherente verklaringen.

2.6.1. Vooreerst legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de volledige naam van de partij, en met de stelling vast te houden aan het feit dat hij de correcte naam van zijn partij kent en hij tijdens het tweede gehoor zelf de naam heeft opgeschreven om misverstanden te vermijden, weerlegt hij niet in het minst de vaststellingen van de commissaris-generaal. Verzoeker verklaarde immers tijdens het eerste gehoor expliciet dat de naam van zijn partij 'Partiya Yekitiya Kurdistana Suriya' is en er geen Arabische naam voor de partij bestaat, en vervolgde dat deze naam met de conferentie in 2009 gewijzigd werd naar 'Partiya Yekitiya al-Kurdistani' (CGVS, gehoor I, p. 11, 13), hetgeen echter niet strookt met de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (administratief dossier, stuk 20: CEDOCA-antwoorddocument SYR2010-046w van 6 december 2010) waaruit blijkt dat, sinds de toetreding van verzoeker in 2003 tot op heden, de volledige naam van de PYKS 'Partiya Yekiti ya Kurd li Suriye' (in het Koerdisch) of 'Hizb Yekiti al-Kurdi fi Suriya/Hizb al-Wahdat al-Kurdi fi Suriya' (in het Arabisch) is. Dat verzoeker dan tijdens het tweede gehoor op eigen initiatief met de correcte naam op de proppen komt, zowel in het Syrisch als in het Arabisch, en beweert dat tijdens het partijcongres slechts een nieuwe naam "voorgesteld" werd maar de naam nog niet effectief is veranderd, is dan ook niet ernstig. De vaststelling dat verzoeker de naam van de partij waarvan hij beweert sinds 2003 lid te zijn niet correct kan weergeven tijdens het eerste gehoor ondermijnt in ernstige mate zijn beweerde lidmaatschap en sponsoring van de partij.

In de mate verzoeker de vraag stelt waarom hij een tweede maal werd gehoord om dezelfde vragen te stellen indien men toch reeds op voorhand weet dat men geen waarde zal hechten aan deze verklaringen, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens het eerste gehoor vragen gesteld werden omtrent zijn identiteit, zijn documenten en zijn partijkennis, en dat hij een tweede maal werd opgeroepen om hem de kans te geven nog documenten of andere bewijzen ter staving van zijn identiteit en asielaanvraag neer te leggen en zijn eigenlijke problemen uit te leggen. Het was overigens ook verzoeker zelf die tijdens het tweede gehoor de naam van de partij ter sprake bracht ("*ik heb ook vragen, mag ik die stellen? Ja, welke vragen? Wat betreft de naam van de partij (...)*") (CGVS, gehoor II, p. 2). Het motief dat met deze 'spontane' en laattijdige rechtzetting in het tweede gehoor geen rekening kan gehouden worden ter verschoning van zijn foutieve verklaringen tijdens het eerste gehoor, is dus wel degelijk "*rechtvaardig*".

2.6.2. Ook omtrent de namen van de partijsecretarissen kan verzoeker niet overtuigen. Verzoeker beperkt zich tot de herhaling van zijn verklaring dat volgens hem op het moment van zijn toetreding tot de partij (2003) Hassan de partijsecretaris was, en hij spreekt zich tegelijk tegen met de bewering in het verzoekschrift dat Yusuf eerder in 2003 aangeduid was als secretaris. Uit de informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat ten tijde van zijn toetreding in 2003 Abd al-Baqi Yusuf partijsecretaris was, in 2004 Hassan Salih verkozen werd en deze in 2007 vervangen werd door Fu'ad Aliku die op zijn beurt werd opgevolgd door Ismail Hame. Dat hij niet superactief was voor de partij is niet ernstig aangezien van verzoeker, die volgens zijn verklaringen sporadisch deelnam aan partijvergaderingen en

jaarlijks grote bedragen aan de partij stortte, toch wel verwacht kan worden dat hij minstens op de hoogte is van de leider van de partij. De Raad is derhalve van oordeel dat deze tweede vaststelling zijn geloofwaardigheid verder in ernstige mate ondermijnt.

Met de verwijzing naar het 'Algemeen ambtsbericht Syrië' waarin gesteld wordt dat het vooral mensen zijn die in het publiek actief deelnemen aan activiteiten en de bewering dat dit de reden is waarom hij liever op de achtergrond bleef, toont verzoeker net aan dat het onwaarschijnlijk is dat de veiligheidsdiensten uitgerekend verzoeker zouden viseren, hij die in stilte de partij financieel sponsorde en slechts tweemaal deelnam aan een actie met een publiek karakter, zijnde de betoging van 13 maart 2004 en de logistieke steun "achter de schermen" op het zesde partijcongres in 2009.

2.6.3. Verzoekers poging zijn foutieve verklaringen over de data waarop de voetbalwedstrijd en de betoging die hierop volgde plaatsvonden -met name 12 en 13 maart 2004 in plaats van 11 en 12 maart 2004-, te minimaliseren door deze "vergissing" van "één dag" te wijten aan de aangrijpende gebeurtenissen, is evenmin aanvaardbaar aangezien net omwille van de impact van de gebeurtenissen verwacht kan worden dat deze data in het geheugen gegrift staan, indien verzoeker deze werkelijk zou hebben meegemaakt. Deze visie wordt ondersteund door het CEDOCA-antwoorddocument waarin gesteld wordt dat "de evenementen van maart 2004 (...) een mijlpaal voor het bewustzijn van de Syrische koerden (betekenden). (...) Sindsdien (...) 12 maart, datum van het uitbreken van de revolte, voor de Syrische Koerden een referentiedag geworden (is). (...) 12 maart, (...) door sommige Koerdische groepen uitgeroepen (is) als 'Martelaarsdag' en (...) beschouwd (wordt) als een herinneringsdag voor de doden van 2004." (p. 6). De Raad stelt overigens vast dat verzoeker tijdens het gehoor verschillende keren gevraagd werd wat er op 11 maart 2004 plaatsvond en of hij zeker was dat deze gebeurtenis op 11 maart plaatsvond zodat hij zijn foutieve verklaring bezwaarlijk aan een materiële vergissing kan wijten. Dat hij wel wist dat het op een vrijdag was, kan niet overtuigen aangezien verzoeker verklaarde "Ik denk een vrijdag maar ik ben niet zeker" (CGVS, gehoor II, p. 12), noch dat hij daarentegen wel veel informatie kon geven over de aanleiding van de feiten en de route van de demonstratie. De Raad is van oordeel dat de Syrische Koerd die niet correct de datum kan weergeven van de evenementen in 2004 geen Koerdisch politiek engagement aantoon, gelet op de ernst van de evenementen en het feit dat deze gebeurtenissen ieder jaar worden gevierd.

Meer nog, verzoeker bleek verder ook niet op de hoogte te zijn van de naam van het kerkhof waar de 'martelaren van 12 maart' zouden begraven zijn, hetgeen eveneens afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid (CGVS, gehoor II, p. 14: "Waar zijn ze dan begraven? Toen ze begonnen te schieten...Waar zijn ze begraven? Ik weet het niet, ik ging niet aan het kerkhof. Ik begrijp het niet goed want volgens mijn informatie is de demonstratie begonnen als de begrafenisstoet van de martelaren. Ik ging niet naar het kerkhof (...)"). De Raad ziet niet in op welke wijze verzoeker de vraag verkeerd begrepen zou kunnen hebben. Aangezien de demonstratie als een begrafenisstoet begon, is het maar logisch dat verzoeker op een eenvoudige vraag "waar ze zijn begraven" zonder aarzelen kan antwoorden. De Raad hecht dan ook geen enkel geloof aan verzoekers aanwezigheid bij deze demonstratie van 12 maart.

2.6.4. Zelfs indien aangenomen wordt dat verzoeker - zoals hij beweert - slechts in een ondergeschikte functie en achter de schermen op het congres aanwezig was, dan nog kan minstens verwacht worden dat hij weet dat het congres niet op 4 én 5 december 2009 plaatsvond, maar na de eerste dag voortijdig werd afgebroken; pas op 8 december een nieuwe bijeenkomst plaatsvond waarin besloten werd om de eis tot autonomie op te nemen in het partijprogramma maar af te zien van de naamswijziging en niet, zoals hij foutief verklaarde, dat op dit partijcongres werd overgegaan tot een naamswijziging ten gevolge van het nieuwe standpunt over zelfbestuur voor Koerdistan en dit op 5 december werd bekendgemaakt; en dat op 8 december, in tegenstelling tot wat hij beweert, geen nieuwe partijsecretaris werd verkozen doch slechts werd overeengekomen op een later tijdstip een nieuw centraal comité te kiezen. Dat verzoeker wel verklaarde te weten dat er grote meningsverschillen waren tijdens het congres en de voorzitter "daarna" werd verkozen, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

2.6.5. Waar verzoeker nog aanvoert dat het, om de persoonlijke vrees van verzoeker beter te begrijpen, aangewezen lijkt om rekening te houden met de politieke, historische en actuele situatie in Syrië, dient de Raad vast te stellen dat gelet op de informatie in het administratief dossier, dit in casu is gebeurd. Verzoeker licht niet concreet toe welke andere "politieke, historische en actuele" elementen en gegevens niet mee in overweging zijn genomen die van belang zijn voor de beoordeling van zijn asielaanvraag en evenmin toont hij concreet aan op welke wijze de commissaris-generaal geen

rekening zou gehouden hebben met zijn persoonlijkheid, zijn intellectuele vermogens, zijn leeftijd en psychologische stoornissen.

2.7. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, werden wel vragen gesteld over de aanhouding, de detentie en de mishandeling van verzoeker door de Veiligheidsdienst (CGVS, gehoor II, p. 17-18).

2.8. Het motief met betrekking tot verzoekers engagement voor de partij in België en het attest van de partij in België wordt niet betwist. De motivering dienaangaande blijft dan ook staande en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. Wat de foto's ter staving van zijn deelname aan een manifestatie betreft, wijst de Raad op het volgende. Zo verzoeker daarmee zijn vraag om internationale bescherming mede steunt op de activiteiten die hij in België heeft ontwikkeld, wijst de Raad erop dat indien de vreemdeling niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. Bij de beoordeling van de elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald in geval er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, *Note on réfugié sur place claims*, februari 2004). Dit houdt in dat activiteiten na de vlucht niet noodzakelijk zullen leiden tot een reëel risico van vervolging in het land van herkomst ofwel omdat de overheden in het land van herkomst er niet van op de hoogte zijn ofwel omdat het opportunistische karakter van deze activiteiten voor eenieder duidelijk is met inbegrip van de nationale overheden van de betrokkene.

Verzoeker toont niet aan dat hij voor zijn vlucht uit Syrië gevisieerd werd door de Syrische autoriteiten zodat door de loutere deelname aan een manifestatie in België en het feit dat hij geen prominente rol speelt binnen de Syrisch-Koerdische gemeenschap, hetgeen hij bevestigt ter terechtzitting, het niet aannemelijk is dat de Syrische autoriteiten op de hoogte zijn van zijn deelname en dat zij in staat zouden zijn hem te identificeren als opposant van het regime, zelfs al zijn er foto's genomen.

2.9. Wanneer zoals in casu het asielrelaas niet geloofwaardig is, is er geen reden om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag. Verzoeker kan dan ook niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.10. De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden als de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij in zijn land van herkomst reeds het slachtoffer is geweest van een vernederende behandeling (omwille van zijn activiteiten voor de PYKS). Naar aanleiding van het onderzoek van het eerste middel werd vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Bijgevolg kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Verder volstaat de loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst, zoals beschreven in het fragment uit het 'Algemeen ambtsbericht Syrië' van september 2009, niet om aan te tonen dat er in hoofde van verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft –gelet op zijn ongeloofwaardig bevonden asielrelaas- hiertoe in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

2.11. Wat de actuele veiligheidssituatie betreft, merkt de Raad op dat de begrippen "*internationaal of binnenlands gewapend conflict*" noch in de wettekst, noch in de voorbereidende werken werden gedefinieerd. Er kan wel worden gesteund op de definitie van een intern gewapend conflict zoals omschreven in artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949, geratificeerd door de wet van 16 april 1986 (RvS 1 december 2006, nr. 165.476).

Volgens artikel 1 van het tweede protocol bij de Geneefse verdragen van 12 augustus 1949 zijn interne conflicten "*alle gewapende conflicten, waarop artikel 1 van het Aanvullende Protocol bij de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949 betreffende de bescherming van slachtoffers van internationale gewapende conflicten (Protocol I) niet van toepassing is, en die plaatsvinden op het grondgebied van een Hoge Verdragsluitende Partij tussen de strijdkrachten van die Partij en dissidente strijdkrachten of*

andere georganiseerde gewapende groepen die, staande onder een verantwoordelijk bevel, het grondgebied van die Partij gedeeltelijk onder controle hebben op een zodanige wijze dat zij in staat zijn aanhoudende en samenhangende militaire operaties uit te voeren en de bepalingen van dit Protocol toe te passen.” Het tweede lid van dit artikel stelt dat *“interne ongeregeldheden en spanningen, zoals rellen, op zichzelf staande en sporadisch voorkomende daden van geweld en andere handelingen van soortgelijke aard, ...”* niet zijn te beschouwen als gewapende conflicten.

Op 19 april 2011 laat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ‘Subject Related Briefing’ van 18 april 2011 met betrekking tot de veiligheidssituatie in Syrië geworden. Uit genoemde informatie blijkt dat er in Syrië sinds 17 februari 2011 sprake is van regelmatige demonstraties waarbij tot op heden naar schatting 200 doden zijn gevallen, de overgrote meerderheid doodgeschoten door veiligheidstroepen. Deze manifestaties zijn echter gelokaliseerd in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Het aantal demonstraties in de hoofdstad is eerder beperkt en het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. Ook in de tweede stad van het land, Aleppo, is het rustig, behoudens twee kleine demonstraties. Het regime van president Bashar al-Assad heeft op de situatie gereageerd met een mengeling van repressie en toegevingen, waaronder de vrijlating van de schoolkinderen uit Dara’a wiens arrestatie de onlusten uitlokte, het ontslag van Faysal Khaltum, de gouverneur van Dara’a, de aankondiging van een salarisverhoging van 20 à 30 % voor ambtenaren, de vrijlating van 260 islamitische en 42 Koerdische gedetineerden uit de gevangenis van Saydnaya, het ontslag van de regering van Muhammad Naji al-Otri, de sluiting van het enige casino in het land, de afschaffing van een wet die leraressen verbiedt om een niqab te dragen, de uitvaardiging van een presidentieel decreet dat de nationaliteit verleent aan 300 000 Koerden die sinds de volkstelling van 1962 als ‘vreemdeling’ of ‘staatloze’ stonden geregistreerd, het ontslag van gouverneur Ghazzal van Homs en het inzweren van de nieuwe regering onder leiding van premier Adel Safar, die als opdracht krijgt hervormingen voor te bereiden. Op basis van de actuele situatie concludeert het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat *“[E]r moet worden geconstateerd dat er in Syrië de jongste weken sprake is van regelmatige demonstraties. Er dient echter tevens aangestipt dat deze manifestaties (...) gelokaliseerd zijn in een beperkt aantal brandhaarden. Het epicentrum is Dara’a en voorts doen zich met onderbrekingen betogingen voor in Douma, Homs, Banyas en Lattaqiah. Vooral op vrijdagen na het weekendgebed zijn er spanningen. Merken we op dat het aantal demonstraties in de hoofdstad eerder beperkt is. Het openbare leven is er op geen enkel moment tot stilstand gekomen. (...) De contestatie gaat vooral uit van de meerderheid van soennitische Arabieren. Er zijn nauwelijks aanwijzingen dat er Christenen of Druzen bij betrokken zijn. Wat betreft de Koerden, zij hebben zich eerst afzijdig gehouden en pas recentelijk is er sprake van enig (vreedzaam) protest. Er kan op basis van de actuele situatie worden geconcludeerd dat de heersende spanningen het regime weliswaar hoofdbrekens bezorgen, maar anderzijds niet van die aard is om de positie van president Bashir al-Assad op een decisieve manier te ondergraven. Er is op dit ogenblik nog steeds geen sprake van een massale volksopstand tegen het staatshoofd. Er kan van uit gegaan worden dat de toegevingen van het regime wel degelijk enig effect hebben geressorteed. Ingevolge hiervan kan gesteld worden dat er geen sprake is van een situatie van veralgemeend geweld in Syrië. Het maatschappelijk leven is niet tot stilstand gekomen, het overheidsapparaat functioneert normaal. De veiligheidsdiensten fungeren als vanouds en treden repressief op tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert. (...)”* (eigen onderlijning).

Dit schriftelijk verslag werd op 20 april 2011 per fax overgemaakt aan verzoekers raadsman. Ter terechtzitting wordt aan verzoeker de mogelijkheid geboden om mondeling te repliceren op de inhoud van hoger genoemde ‘Subject Related Briefing’. Hij brengt evenwel geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet correct of actueel is. Niettegenstaande de veiligheidssituatie in Syrië precair is en het optreden van de veiligheidsdiensten repressief is tegen iedereen die zich openlijk tegen het regime keert, is de Raad van oordeel, gelet op de vaststelling dat de protesten gelokaliseerd zijn in een aantal brandhaarden, dat er actueel in Syrië geen sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat in hoofde van verzoeker evenmin een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen in geval van terugkeer naar Syrië.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over het vluchtelingenstatuut en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer.

2.12. De motivering in de bestreden beslissing is omstandig ontwikkeld en moet als een geheel worden gelezen, waarbij het niet vereist is dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen. Verzoeker weerlegt de door de commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.13. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat waar verzoeker in hoofdorde vraagt de bestreden beslissing te vernietigen op basis van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet, hij eraan voorbij gaat dat voormeld artikel uitsluitend betrekking heeft op de bevoegdheid van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Dienaangaande merkt de Raad voorts op dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De Raad kan derhalve de bestreden beslissing slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 §1, 2° van de vreemdelingenwet, redenen die in casu niet worden uiteengezet, laat staan aangetoond.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS